

Đặng Mai Phương

Mong Manh

Cuối cùng thì Duy cũng đến chia tay tôi với một câu nói giản dị: "Vậ là đã qua, chúc Mai tốt đẹp và đừng hỏi vì sao bởi chính mình cũng đang hướng tới điều ấy". Tôi không cười, chỉ nghe trong lòng đau nhức, một cảm giác lạ lẫm. Duy đi ngay, không để tôi nhìn thẳng vào mắt một lần. Duy giản dị và xa cách biết bao!

Tôi u ám nghĩ: "Còn gì đâu, thật buồn khi mọi thứ đã không phải là của mình". Và khóc. Mong manh quá!

Xem lại tập thư của Duy - những mảnh giấy viết trong hc bàn - khoảnh khắc ấy trọn vẹn quá cho dù Duy là kẻ đầu tiên dám nói với tôi rằng: "Mai kiêu kỳ và độc đoán nhất!". Mảnh trời xanh và những đám mây, con đường và hàng cây... ký ức không chỉ cho tôi, cho Duy mà cho cả những ai đang trú ngụ ở cái lớp K2 thanh bình này. Không thể trách Duy vì vàng, càng không thể không tiếc nuối, nhưng ám ảnh quá...

Thật ngốc nghếch khi bỏ qua Tuấn, qua Hải để đến với Duy. Trọn vẹn đến thế ư? Duy bình thường, chừng chạc và tự tin. Duy không dùng "những lời có cánh", không chải chuốt và chẳng bao giờ lừa

đối. Hàng ngày Duy đứng gần người ở ban công để nhìn tôi và Hằng - cô bạn cùng lớp đạp xe sóng đôi giờ tan học. Tôi biết nhưng vẫn khoái nghe Hằng nói: "Hắn có vẻ lẳng mạn quá, mà bình thường với tao nhưng có vẻ thần tượng với hắn!".

Tôi mỉm cười sung sướng thầm cảm ơn Hằng vì những lời không mấy nhã nhặn. Và hắn trở thành Duy của tôi. Một Duy chẳng bao giờ dám nói thật lòng mình dù tôi biết rằng lòng hắn đang đông bão. Hằng phán: "Thật khổ sở cho hắn quá!". Còn tôi thì cười thầm, tôi kiêu kỳ và thích làm tội làm tình người khác. Duy chật vật vì hai từ "em gái" do tôi yêu cầu - nhưng có phải lòng Duy muốn thế đâu, tại Duy nghiêm chỉnh quá.

Duy là niềm ao ước của nhiều đứa con gái trong K2 yên ả này. Điều đó thì tôi biết và chẳng có gì lạ bởi Duy người lớn và tự tin đến hoàn hảo. Và tôi kiêu hãnh hơn khi ý thức được rằng mình đã chiếm một chỗ quan trọng trong quả tim bốn ngăn của Duy. So với nhiều đứa con gái khác, Duy đã nhìn tôi với tất cả sự say mê và thần phục. Duy chẳng ngại đợi tôi hàng giờ trước cổng giảng đường những lúc tôi ngủ muộn và rất nhiều lần Duy phải làm lành vì những giận hờn đồng đánh của tôi.

Hằng bảo: "Mày hay thay đổi"? Điều đó thì rõ như ban ngày, nhưng Duy chẳng bao giờ công nhận điều ấy. Duy nhẹ nhàng thôi nhưng tin tưởng lắm, Duy lặng lẽ làm tất cả làm những gì có thể. Một lần Duy cố gắng lên khi tôi không cười lần nào trong suốt buổi học:

- Mai giận mình đấy à? Sao buồn thế?

Tôi lắc đầu cười cười, rằng chẳng sao cả, vì tôi thích thế. Vậy mà cả

ngày hôm đó Duy không rời tôi nửa bước, cũng chẳng dám nắm tay tôi một lần. Duy chỉ loay hoay với những ước muốn quái đản của tôi và đầy lo lắng.

"Mày chán Duy thật sao?". Hằng hỏi khi mấy ngày sau đó không thấy tôi nói chuyện với Duy. Tôi lắc đầu: "Thì từ trước đến giờ tao có bao giờ - thích - Duy - quá - đâu". Hằng nháy mắt đầy ngụ ý: "Thế mà có đấy, con người - dễ - thay - đổi ạ".

Tôi chơi với bọn Tuấn, Hải còn thân thiết quá mức tưởng tượng về một tình bạn đẹp mà tôi hằng mơ ước. Duy buồn - điều đó thì không thể phủ nhận được. Nhưng Duy đối xử với tôi vẫn như một - người - bạn. Tôi bảo Hằng: "Không vui vì Duy không tức!". Hằng ghét tôi, nó dường như muốn xa lánh. Cũng vậy thôi, những kẻ như Duy, như Hằng thật khó hiểu.

Bọn Tuấn, Hải quý tôi nhưng chưa đưa nào đối xử nhẹ nhàng và kiên nhẫn với tôi như Duy. Còn tôi, đã tô vẽ quá nhiều cho Duy. Duy dị dạng và méo mó... Nhưng cho đến mãi sau này thì tôi hiểu: "Mình ích kỷ và độc đoán, Duy vẫn thế".

Duy về học một mình trong khi tôi và bọn Tuấn, Hải lúc nào cũng vui vẻ cười đùa bên nhau. Duy không biết thái độ của Duy làm tôi phát điên lên vì những lý do không rõ rệt. Giờ học triết, tôi viết cho Duy một mảnh giấy: "Duy nghĩ Mai thế nào? Mong được nói chuyện với Duy". Duy không trả lời. Lúc về đứng đợi tôi ở cổng Duy bảo: "Mai có thể về cùng với Duy một lần, được không?". Duy thật khổ sở, tôi gật đầu: "Cũng được, để Mai bảo Tuấn, Hải về trước!".

Duy cho xe chạy song song, im lặng và nhẫn nại. Tôi lên tiếng:

- Mai không nghĩ sẽ là không khí buồn tẻ này!

- Đúng thế! - Duy gật đầu xác nhận - nhưng mình sắp nói đây: Mai kiêu kỳ và tàn nhẫn lắm... !

Tôi cười, dù biết Duy đang cố tình nhấn mạnh ở từ nào, Duy không nói gì thêm, chỉ nhìn tôi - cái nhìn thăm sâu và nhức nhối. Chúng tôi cứ đi bên, nặng nề và êm như thế cho đến lúc cửa ngõ nhà tôi hiện ra. Duy về và không tạm biệt tôi.

Có lần Hải bảo tôi thế này: "Duy có bạn gái mới - một cô bạn xinh và cao. Cả hai rất hay đi với nhau". Tuấn gật đầu xác nhận. Tôi cười chua xót, thầm thương cho tình cảm của tôi và Duy. Bọn Tuấn, Hải nhìn tôi chăm chăm và dò xét đến nỗi tôi phải thốt lên: "Tốt quá! Nhưng các cậu đừng nhìn mình như thế!". Vậy mà cả buổi học hôm ấy tôi không thể nhét nổi một chữ nào vào đầu. "Duy đến thế ư? Duy đã thay đổi? Chóng vánh quá!".

Tan học, tôi tìm Hằng, nó nghi ngờ "Cậu còn muốn gì?" Tôi khiên nhẫn: "Thế này, mình biết Duy... cậu ấy có nói gì không...?" Hằng lắc đầu, tôi bỗng thấy hụt hẫng, chơi vơi... Sự thật tôi không nghĩ Duy lại là con người dễ thay đổi như thế.

Nhiều lần thấy bóng Duy và cô bạn gái vụt qua, tôi không ngoảnh lại nhưng vẫn thấy xót xa ở trong lòng. Tuấn và Hải khẳng định: "Cậu vẫn quý mến Duy đấy, thật mà..." - "Không, mình và Duy không bao giờ có một tình cảm nào quá lớn cả. Thật đấy, chỉ hơi tiếc nuối một tí thôi...".

Những ngày sau đó, Duy không bao giờ nói gì với tôi ngoài nụ cười chan hòa. Tôi thẳng băng trước mắt Duy dù biết rằng mình đang

chao đảo và thất vọng ghê gớm.

Và bây giờ Duy đã đến, Duy nói gì nhỉ? Chúc tốt đẹp ư? Nghe hoàn thiện quá. Bọn Tuấn, Hải để cho tôi ngồi một mình trước lúc trả lời câu hỏi của tôi: "Mình tệ lắm phải không?" - "Không, Mai rất tuyệt, ít ra là với bọn mình". Tôi không nói gì hơn, chỉ nghe sâu thẳm một nỗi buồn nông nổi. Có thể từ đây sẽ khác phải không Duy?

Đăng Mai Phương

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên

vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003